

Załącznik nr 3

ks. dr Jarosław Jęczeń
Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II
Al. Racławickie 14
20-950 Lublin

Autoreferat

1. Imię i nazwisko
2. Wykształcenie (dyplomy, stopnie naukowe)
3. Praca na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II
 - 3.1. Obszar zainteresowań naukowo-badawczych
 - 3.2. Praca naukowo-dydaktyczna
 - 3.3. Praca administracyjno-organizacyjna
 - 3.3.1. Na forum uniwersytetu
 - 3.3.2. Na forum wydziału
 - 3.3.3. Na forum instytutu
 - 3.4. Praca ze studentami
4. Tytuł osiągnięcia naukowego – Monografia *I Communicate, Therefore I AM*
 - 4.1. *I Communicate, Therefore I AM*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2014
 - 4.2. Recenzje wydawnicze
 - 4.3. Cel naukowy, wyniki i ich ewentualne wykorzystanie
5. Pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze
 - 5.1. Projekty badawcze, ekspertyzy i warsztaty
 - 5.2. Współpraca naukowo-badawcza w kraju i za granicą
 - 5.3. Członkostwo w organizacjach i stowarzyszeniach naukowych
 - 5.4. Indeks Hirscha
 - 5.5. Działalność popularyzująca naukę
 - 5.6. Współpraca z interesariuszami zewnętrznymi
6. Praca zawodowa w środkach społecznego przekazu
7. Otrzymane nagrody
 - 7.1. Nagrody
 - 7.2. Ocena jednostki w ramach ewaluacji

1. Imię i nazwisko

Jarosław Jęczeń

2. Wykształcenie (dyplomy, stopnie naukowe)

Szkołę Podstawową i Liceum Ogólnokształcące im. M. Reja o profilu matematyczno-fizycznym ukończyłem w Kraśniku Fabrycznym, woj. lubelskie.

W latach 1986-92 (podczas pobytu w Wyższym Seminarium Duchownym w Lublinie) odbyłem studia filozoficzno-teologiczne na Wydziale Teologii KUL, ukończone tytułem magistra na podstawie pracy *Antropologia indywidualna według Kardynała Karola Wojtyły*, pisanej pod kierunkiem ks. prof. dra hab. Czesława Stanisława Bartnika (dyplom z dnia 3 czerwca 1992 roku).

W latach 1994-96 odbyłem studia specjalistyczne z zakresu teologii moralnej na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, zakończone egzaminem licencjackim (dyplom licencjacki z dnia 8 sierpnia 1996 roku).

W latach 1996-2000 kontynuowałem studia specjalistyczne w Pontificia Universitas Lateranensis, Academia Alphonsiana, Institutum Superius Theologiae w Rzymie. W roku 2000 uzyskałem stopień naukowy doktora na podstawie pracy *Persona e morale. Morale come il compimento della persona in Giovanni Paolo II* (dyplom z dnia 15 lutego 2003 roku), który nostryfikowałem na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim uchwałą Rady Wydziału Teologii z dnia 16 października 2003 roku.

3. Praca na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II

Pracę na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, w ramach etatu administracyjno-dydaktycznego, rozpocząłem 1 stycznia 2004 roku i kontynuuję po dziś dzień. Od tego dnia byłem wykładowcą w Instytucie Nauk o Rodzinie na Wydziale Teologii KUL i asystentem w Katedrze Opieki Społecznej, Paliatywnej i Hospicyjnej; w roku 2007 zostałem adiunktem w tejże Katedrze, a od roku 2008 adiunktem w Katedrze Życia Społecznego Rodziny. Ze studiami i z pracą na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim związane są moje zainteresowania naukowo-badawcze, praca naukowo-dydaktyczna, praca organizacyjna i praca ze studentami.

3.1. Obszar zainteresowań naukowo-badawczych

Punktem wyjścia w mojej pracy naukowo-badawczej, jak i dydaktycznej jest rozprawa doktorska, której przedmiotem jest człowiek szukający spełnienia siebie w tym, co robi; spełnienia siebie w odniesieniu do rzeczywistości ziemskiej i transcendentnej. Doświadczenie każdej rzeczy, jak pisał w swoim antropologicznym dziele *Osoba i czyn* Karol Wojtyła, która znajduje się poza człowiekiem, łączy się zawsze z jakimś doświadczeniem samego człowieka. Człowiek nigdy nie doświadcza czegoś poza sobą, nie doświadczając w jakiś sposób siebie w tym doświadczeniu¹. Takim fundamentalnym doświadczeniem jest komunikacja interpersonalna: zarówno ta bezpośrednia, jak i za pomocą nowoczesnych technologii komunikacyjnych. W mojej pracy naukowo-badawczej postawiłem sobie cel: odpowiedzieć na pytanie: kim jest *άνθρωπος* w procesie szeroko rozumianej komunikacji? Jaki obraz człowieka jest i jaki powinien być we współczesnych przekazach medialnych? Co warunkuje fakt spełnienia się człowieka w procesach komunikacji interpersonalnej i medialnej? Kiedy komunikacja sprzyja uczestnictwu człowieka w życiu rodziny i społeczeństwa, a kiedy alienacji? Kiedy prowadzi do integracji, a kiedy do wykluczenia społecznego bądź zagrożenia wykluczeniem?

Na drogę poszukiwania naukowych odpowiedzi i rozwiązań naprowadziła mnie moja rozprawa doktorska: *Persona e morale. Morale come il compimento della persona in Giovanni Paolo II*. Koncepcja osoby i fakt, iż człowiek, wykonując czyny (w tym czyny komunikacyjne), nadaje im określoną wartość moralną, decydują o wyglądzie komunikacji i przestrzeni życia człowieka określanej dziś mianem przestrzeni medialnej. Komunikacja rozumiana jako czyn człowieka jest jego szczególnym momentem oglądu, stanowi niejako najważniejszy punkt wyjścia zrozumienia dynamicznej istoty osoby ludzkiej. Natomiast moralność jako wewnętrzna właściwość tychże czynów jeszcze bardziej pozwala zrozumieć człowieka jako osobę. Moje publikacje naukowe koncentrują się nie tyle na zagadnieniach z dziedziny etyki, co na samej osobie. Nie zakładam jej w punkcie wyjścia. Chcę jak najszerzej wydobyć tę rzeczywistość, jaką jest osoba z pomocą jej samej. Kontakt poznawczy człowieka z samym sobą razem z kontaktem poznawczym otaczającego go świata jest źródłem wiedzy o człowieku. Ów kontakt dokonuje się przez pryzmat czynu, a jeszcze bardziej przez pryzmat moralności w aspekcie egzystencjalnym: dynamicznego *fieri*.

¹ Por. K. Wojtyła, *Osoba i czyn oraz inne studia antropologiczne*, TN KUL, Lublin 1994, s. 51.

Doświadczenie człowieka z doświadczeniem moralności stoi u podstaw antropologii i etyki², które są mi bliskie ze względu na dotychczasowe osiągnięcia naukowe (praca magisterska, rozprawa doktorska) i pracę kapłana.

Wyjątkowo trudnym doświadczeniem człowieka jest wykluczenie społeczne lub zagrożenie tymże wykluczeniem. Jest ono także przedmiotem moich zainteresowań naukowo-badawczych i w jakimś sensie poszerza dotychczasową aktywność naukową o obszar nauk społecznych. Jest to związane z działalnością Instytutu, w którym pracuję. Więcej na ten temat w kolejnym punkcie o pracy naukowo-dydaktycznej.

Moje interdyscyplinarne zainteresowania nade wszystko z obszaru nauk humanistycznych połączone z wieloletnim doświadczeniem pracy w mass mediach (punkt 6 autoreferatu) motywują mnie do bieżącej pracy naukowo-dydaktycznej, jak i do spoglądania w przyszłość, której ukoronowaniem byłaby wyczerpująca monografia: *Antropologia mass mediów*.

3.2. Praca naukowo-dydaktyczna

Moja aktywność naukowa widoczna jest w publikacjach (razem 81 pozycji, załącznik nr 5), tematycznych konferencjach naukowych, prelekcjach, panelach, warsztatach (razem 64 pozycji, załącznik nr 7) oraz projektach badawczych i związanych z nimi ekspertyzami (8 pozycji).

Jestem autorem dwóch monografii: jedna w języku polskim: *Człowiek i rodzina w przestrzeni medialnej*, druga w języku angielskim: *I Communicate, Therefore I AM*, która stanowi tytuł osiągnięcia naukowego wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.).

Publikacja zatytułowana *Człowiek i rodzina w przestrzeni medialnej* jest antologią wygłoszonych przeze mnie referatów naukowych, artykułów publikowanych w recenzowanych pozycjach książkowych oraz w Rocznikach Teologicznych i Rocznikach Nauk o Rodzinie KUL. Publikacja ukazuje człowieka i jego środowisko, jakim jest rodzina i społeczeństwo, na tle rozwoju nowych technologii informatycznych i komunikacyjnych. Dokonują one zmian w najbardziej pierwotnej komunikacji, jaką jest komunikacja interpersonalna (osoba - osoba), jak i w dziedzinie komunikacji medialnej (osoba – środek –

² Por. tamże, s. 61.

osoba). A zmiany w komunikacji oznaczają nowy styl życia człowieka, każdej jego sfery: prywatnej, publicznej, edukacyjnej, kulturalnej, ekonomicznej czy politycznej. Tworzy się nowa rzeczywistość, nowa przestrzeń życia i aktywności człowieka, w której człowiek na nowo szuka odpowiedzi na pytanie o własną tożsamość, o drogi realizacji siebie jako osoby w perspektywie indywidualnej i wspólnotowej, w odniesieniu do drugiego człowieka-osoby, jak i do Osobowego Boga. Rodzi się pytanie o człowieka i rodzinę, często człowieka wykluczonego lub zagrożonego wykluczeniem, ale także pytanie czym jest i jak jest rozumiana w czasach globalizacji owa przestrzeń medialna: czy jest obszarem niczym nieskrępowanej wolności czy raczej publiczną przestrzenią życia każdego człowieka, która służy jego integralnemu rozwojowi? Te pytania wpisują się w moją pracę i obszar zainteresowań naukowo-badawczych.

Ponadto jestem współredaktorem 8 publikacji z zakresu nauk o rodzinie i pracy socjalnej. Cztery z tych publikacji reprezentują dwa cykle wydawnicze:

- ✓ Pierwszy z nich zatytułowany „Gra o życie” poświęcony jest człowiekowi i jego problemom związanym z uzależnieniami od hazardu i tzw. nowych mediów (komputer i telefon komórkowy z dostępem do Internetu). W tym cyklu ukazały się:
Hazard i uzależnienia wirtualne. Red. J. Jęczeń, K. Komsta, J. Sak. T. I. Sandomierz: Wydawnictwo Diecezjalne i Drukarnia w Sandomierzu 2012.
Człowiek w labiryncie sieci. Red. J. Jęczeń, K. Komsta. T. II. Lublin 2013.
- ✓ Drugi cykl zatytułowany „Homo homini” dotyczy drugiego zagadnienia, które stoi w centrum moich zainteresowań naukowych. Jest to streetworking – mało znana forma pracy socjalnej w Polsce, wymagająca definicji i metodologii. Projekt „Homo homini” wpisuje się w moją współpracę z Instytutem Psychologii KUL. Instytut był pomysłodawcą studiów na kierunku *praca socjalna* dla więźniów z aresztu Śledczego w Lublinie, którzy chcą podjąć w przyszłości pracę streetworkera. Ponadto Instytut realizuje projekt: „PI Model kompleksowego systemu współpracy z przedsiębiorcami dla wsparcia wchodzenia na rynek pracy młodych więźniów w województwie lubelskim”. Jestem autorem ekspertyz w tym projekcie i prowadziłem warsztaty, o czym mówi punkt 5.1. autoreferatu. W ramach cyklu „Homo homini” ukazały się publikacje:
Streetworking. Nowe wyzwania przed pracą socjalną. Red. J. Jęczeń, B. Lelonek-Kuleta. T. I. Sandomierz: Wydawnictwo Diecezjalne i Drukarnia w Sandomierzu 2012.

Granice streetworkingu. Red. J. Jęczeń, B. Lelonek-Kuleta. T. II. Lublin: Polihymnia 2013.

Projekt „Homo homini” cieszy się dużym zainteresowaniem sektora pozarządowego, kościołów i środowisk uniwersyteckich tak w kraju, jak i poza granicą (Niemcy, Słowacja, Ukraina, USA).

Oba cykle „Gra o życie”(od 2011) i „Homo homini” (od 2012) powstały na gruncie projektów naukowo-badawczych, których jestem kierownikiem. Jestem także przewodniczącym komitetów redakcyjnych tych serii wydawniczych oraz organizatorem międzynarodowych i krajowych konferencji naukowych, które stanowią element tychże projektów. Z cyklu „Gra o życie” zorganizowano 2 konferencje ogólnopolskie, z cyklu „Homo homini” – 4 konferencje międzynarodowe. Wykaz konferencji w załączniku nr 7.

Pozostałe publikacje, których jestem współredaktorem, należą do projektu badawczego realizowanego w Instytucie i zatytułowanego „Centrum Badań nad Rodziną”. Wykaz wszystkich publikacji: druków zwartych, wydawnictw redaktorskich, artykułów naukowych, recenzji, streszczeń i sprawozdań znajduje się w załączniku nr 5 (w języku angielskim w załączniku nr 6).

W wymiarze liczbowym publikacje w ramach mojego dorobku naukowo-badawczego przedstawiają się następująco:

- ✓ Druki zwarte i wydawnictwa redaktorskie (w tym 10 naukowych, 2 pozycje dydaktyczne, 2 popularnonaukowe)
- ✓ Artykuły naukowe w języku polskim, angielskim, niemieckim, włoskim i ukraińskim (51)
- ✓ Recenzje i streszczenia publikacji w języku angielskim i włoskim (8)
- ✓ Sprawozdania z konferencji i z działalności Instytutu (8)

W obszarze pracy dydaktycznej prowadzę zajęcia na kierunkach *nauki o rodzinie* i *praca socjalna*. Są to wykłady, konwersatoria, ćwiczenia i seminaria:

- ✓ Wykłady: antropologia teologiczna, antropologia mass mediów, mass media w życiu rodziny
- ✓ Konwersatoria: Media w życiu rodziny, Mass media a pomoc społeczna, Osoba niepełnosprawna w przestrzeni medialnej
- ✓ Ćwiczenia: Komunikacja interpersonalna, Komunikacja interpersonalna i medialna w rodzinie
- ✓ Seminarium licencjackie: Komunikacja interpersonalna i medialna w życiu rodziny.

We wszystkich rodzajach zajęć korzystam z nowych technologii: częścią zajęć są prezentacje multimedialne; studenci mają możliwość kontaktu z wykładowcą na platformie e-KUL, za pomocą poczty e-mail, telefonu komórkowego. W każdym tygodniu studenci mogą skorzystać z konsultacji naukowych.

W latach 2012-2013 przygotowałem dwa repetytoria dla studentów na kierunku *nauki o rodzinie i praca socjalna: Antropologia mass mediów* (KUL, Lublin 2012) i *Mass media w życiu rodziny* (KUL, Lublin 2013).

Obraz pracy dydaktycznej oddaje zaangażowanie przy pracach dyplomowych studentów. Seminarium licencjackie prowadzę od roku akademickiego 2009/2010. Dotychczas byłem promotorem 40 prac licencjackich, recenzentem 77 prac licencjackich i 72 prac magisterskich.

3.3. Praca administracyjno-organizacyjna

Pracę na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim rozpocząłem 1 stycznia 2004 roku, przyjmując etat pracownika administracyjno-dydaktycznego, a następnie, od roku 2006 etat pracownika dydaktyczno-naukowego. Mojej pracy dydaktycznej i naukowo-badawczej od początku towarzyszyła praca na rzecz Uniwersytetu, Wydziału Teologii i Instytutu Nauk o Rodzinie, później Instytutu Nauk o Rodzinie i Pracy Socjalnej, co dokumentują poniższe fakty.

3.3.1. Na forum uniwersytetu

W 2004 roku zostałem delegatem Rektora KUL ds. współpracy z zagranicą (kontakty z Towarzystwem Przyjaciół KUL w Kanadzie i Stanach Zjednoczonych). Pełniłem tę funkcję do roku 2008. W ramach pełnienia funkcji wygłosiłem liczne referaty i prelekcje, brałem udział w panelach naukowych i popularyzujących naukę, w programach radiowych i telewizyjnych w Chicago, Los Angeles, w Montrealu, Winnipeg, Edmonton i Calgary. Spis wystąpień w załączniku nr 7.

3.3.2. Na forum wydziału

Moją aktywność na forum Wydziału Teologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II oddają następujące fakty:

- ✓ Członek Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej w latach 2005-2009
- ✓ Członek Komitetu Redakcyjnego „Roczników Nauk o Rodzinie” latach 2009-2011
- ✓ Recenzent „Roczników Teologicznych” i „Roczników Nauk o Rodzinie” w latach 2008 i 2010-12
- ✓ Członek Zespołu ds. opracowania kierunkowych efektów kształcenia na kierunkach *nauki o rodzinie* i *praca socjalna* (2011)
- ✓ Wiceprzewodniczący składu zespołu przygotowującego raport samooceny na kierunku nauki o rodzinie (2011)
- ✓ Członek Rady Wydziału Teologii KUL od roku 2012
- ✓ Członek Wydziałowej Komisji ds. Jakości Kształcenia w podkomisji ds. ekspertów od 21 stycznia 2013 roku.
- ✓ Członek Komisji Programowej ds. opracowania programu kształcenia dla kierunku *nauki o rodzinie* i *praca socjalna* (2013)
- ✓ Koordynator ds. promocji Wydziału Teologii w instytucjach ekklezjalnych i środowiskach katolickich (2014-)

3.3.3. Na forum instytutu

W roku 2008 zostałem wice-dyrektorem Instytutu Nauk o Rodzinie KUL, od lutego 2011 roku byłem p.o. dyrektora Instytutu Nauk o Rodzinie, a od 1 stycznia 2012 roku do 31 sierpnia 2013 roku - Instytutu Nauk o Rodzinie i Pracy Socjalnej. W tym okresie, we współpracy z innymi pracownikami dydaktyczno-naukowymi i studentami, zabiegałem o rozwój Instytutu oraz jakość i standardy kształcenia na dwóch kierunkach studiów: *nauki o rodzinie* i *praca socjalna*. Przemawiają za tym wybrane z tego okresu fakty:

- ✓ Autor specjalizacji *pracownik socjalny* na kierunku *nauki o rodzinie* (2009-2013)
- ✓ Odpowiedzialny za utworzenie w 2010 roku nowego kierunku studiów w ramach Instytutu: *praca socjalna* (studia I stopnia)
- ✓ Przekształcenie Instytutu Nauk o Rodzinie w Instytut Nauk o Rodzinie i Pracy Socjalnej (2012)

- ✓ Studia na kierunku *nauki o rodzinie* w języku angielskim (rok akademicki 2011/2012)
- ✓ Odpowiedzialny za przygotowanie programów kształcenia i planów studiów I i II stopnia *nauki o rodzinie* oraz I stopnia *praca socjalna* w latach 2008-2013
- ✓ Raport PKA na kierunku *nauki o rodzinie* (2011)
- ✓ Przygotowanie wniosku o przyznanie uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o rodzinie, 17 kwietnia 2013 roku
- ✓ Przygotowanie rekrutacji osób przebywających w zakładach karnych na studia na kierunku *praca socjalna* w roku akademickim 2013/2014.

3.4. Praca ze studentami

Pracę z młodzieżą akademicką rozpocząłem podczas kierowania Radiem PLUS Lublin, a następnie kontynuowałem wraz z rozpoczęciem pracy naukowo-dydaktycznej w KUL. Przykładowe formy współpracy:

- ✓ warsztaty dziennikarskie dla studentów socjologii KUL i UMCS w Radio PLUS Lublin (2004-2005)
- ✓ praktyki dziennikarskie dla studentów w Radio PLUS Lublin (2000-2005)
- ✓ koordynacja Programu Profilaktycznego KUL, w tym Biura Zawodowej Promocji Studentów i Absolwentów KUL (2004-05)
- ✓ udział w programie MOST (2004-05)
- ✓ opiekun Koła Naukowego Studentów INoR KUL (2006-2011)
- ✓ organizator seminarium naukowego dla studentów pracy socjalnej w Katholische Universitat Eichstätt-Ingolstadt, Fakultet Pracy Socjalnej (2013).

W ramach pracy w Archidiecezji Lubelskiej współpracowałem ze studentami, przygotowującymi się do kapłaństwa. Przykładowe fakty współpracy:

- ✓ *Media a współczesne duszpasterstwo*. Zajęcia z zakresu edukacji medialnej ze studentami Wydziału Teologii kurs „A” Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego (dla alumnów Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Lublinie), 17 maja 2004 r.
- ✓ *Przygotowanie do obsługi medialnej peregrynacji kopii obrazu Matki Bożej Częstochowskiej w Archidiecezji Lubelskiej*. Zajęcia z zakresu edukacji medialnej ze studentami Wydziału Teologii kurs „A”, Lublin, 24 maja 2004 roku.

4. Tytuł osiągnięcia naukowego – monografia *I Communicate, Therefore I AM*

W swej pracy naukowo-badawczej nad miejscem człowieka w przestrzeni życia małżeńskiego, rodzinnego i społecznego, a nade wszystko w przestrzeni kształtowanej przez nowe technologie komunikacyjne (przestrzeni medialnej) kierowałem się słowami Kardynała Karola Wojtyły, iż człowiek „nie może zagubić właściwego sobie miejsca wśród tego świata, który sam ukształtował”³. Te słowa Kardynała z jego studium antropologicznego *Osoba i czyn* nie tracą nic na aktualności w dzisiejszej rzeczywistości, której nieodłącznym elementem są środki społecznej komunikacji. Są one fenomenem przełomu tysiącleci, tworzą nową jakość życia, swego rodzaju kulturową przestrzeń medialną, która jest zarazem przestrzenią życia człowieka, małżeństwa, rodziny i społeczeństwa. Komunikacja jest podstawowym doświadczeniem człowieka, stanowi o człowieku, tworzy człowieka. Człowiek nie może żyć bez komunikacji, a komunikacja nie istnieje bez człowieka. Komunikacja jest dla człowieka. On – człowiek winien stać w centrum zainteresowania owej przestrzeni. Czy komunikacja dawała w przeszłości i daje dziś człowiekowi taką gwarancję?

4.1. *I Communicate, Therefore I AM*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2014

Odpowiedź na powyżej postawione pytanie daje publikacja *I Communicate, Therefore I AM*. Ukazuje ona człowieka na wszystkich etapach rozwoju cywilizacyjnego, poszukującego i poznającego świat i siebie dzięki komunikacji i za pomocą określonych narzędzi komunikacyjnych. Człowiek – *Homo sapiens* szuka siebie za pomocą myśli, słowa i obrazu. Człowiek szuka siebie: komunikuje się sam ze sobą, z innymi ludźmi i z Bogiem (*Logosem*, Absolutem, Transcendencją). Mimo wielu problemów poznawczych człowiek zdobywa obraz siebie samego: bada i ocenia siebie samego: *ad intra* i *ad extra*. Człowiek czuje, że realny obraz siebie samego powinien być zawsze inspiracją do tworzenia idealnego obrazu siebie, żeby tam znaleźć swoje pełne człowieczeństwo. W ten sposób człowiek realizuje siebie samego jako jednostka i we wspólnocie, w określonym systemie wartości moralnych i relacji interpersonalnych. Zdobywa „coś więcej”. To dążenie towarzyszyło człowiekowi biblijnemu, człowiekowi starożytnemu, *Homo sapiens* i współczesnemu *Homo videns*. Ten ostatni jest wielce kontrowersyjny. I dlatego autor publikacji *I Communicate, Therefore I AM* proponuje koncepcję człowieka jako *Homo communicans* a nawet *Persona*

³ Tamże, s. 70.

communicans. Jest to możliwe w przypadku, gdy przyjmiemy ideę człowieka nie jako *Homo sapiens* czy *Homo videns*, ale jako *Homo agens*.

Koncepcja *Persona communicans* opiera się zatem na założeniu, iż cała rzeczywistość może być zrozumiała jedynie w relacji do człowieka jako osoby, a ostatecznie do osobowego Boga. Za Czesławem S. Bartnikiem – polskim, współczesnym personalistą – wprowadzam prozopoiczną kategorię bytu, gdzie osoba jest najwyższą i absolutną kategorią bytu w ogóle. Osoba jest zasadą i racją, celem i sensem wszelkiej rzeczywistości. Wszystko, co istnieje ma swoje odniesienie do osoby. Wszelka rzeczywistość ma strukturę ku-osobową⁴. Osoba: osoba człowieka, ale i Boga, który jest doskonałą Wspólnotą Osób, jest i musi być wykładnią cywilizacji i kluczem do rzeczywistości⁵. Do takiego przekonania zmierza publikacja, choć nie zakłada tego przekonania na początku. Jest ona w swym punkcie wyjścia epistemologicznie niezależna i metodologicznie autonomiczna względem jakiegokolwiek systemu filozoficznego. Do przekonania, iż osoba jest sensem wszelkiej rzeczywistości prowadzi kolejno: historyczne analizy z obszaru komunikacji i mass mediów, antropologiczne pytania z przeszłości: kim jest człowiek, pytania natury etyczno-egzystencjalnej: kim może stać się człowiek; dane statystyczne pokazujące zmiany cywilizacyjne we współczesnym „digital world”, a nawet spekulacje dotyczące dalekiej przeszłości człowieka (ewolucji) i transcendentnej przyszłości. Ta ostatnia jest dla jednych zagadką a dla innych Sensem porządkującym świat, komunikującym się ze światem i z człowiekiem; jest *Logosem*, od którego wszystko się zaczęło i do którego wszystko zmierza.

Koncepcja osoby wypracowana w publikacji na gruncie filozofii i teologii oraz norma personalistyczna, zakładająca afirmację osoby są podstawą do używania w publikacji takich określeń jak komunikacja personalna czy interpersonalna, *Persona communicans* i w końcu *Poiema Communications*. Ten starogrecki termin *Poiema* wskazuje na wypracowany w publikacji nowy model komunikacji interpersonalnej, która prowadzi do poznania i jednocześnie kreowania nowego świata – świata, który pozwoli człowiekowi na zachowanie swojej tożsamości i na spełnienie siebie jako osoby i jako wspólnoty osób.

⁴ Por. K. Gózdź, *Personalizm systemowy* ks. profesora Czesława Stanisława Bartnika, w: Cz. S. Bartnik, *Teologia i świat osoby*, Lublin 2008, s. 27.

⁵ Por. Cz. S. Bartnik, *Personalizm teologiczny* Kard. K. Wojtyły, w: Tenże, *Szkice do systemu personalizmu*, Lublin 2006, s. 122. Por. także Cz. S. Bartnik, *Personalizm*, Lublin 2000, s. 71.

4.2. Recenzje wydawnicze

Recenzentami naukowymi publikacji *I Communicate, Therefore I AM* byli: dr hab. Jacek Kurzępa, prof. Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej we Wrocławiu i ks. dr hab. Leon Szot, prof. Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie.

Z recenzji L. Szota: «Autor swoją refleksją naukową z obszaru nauk humanistycznych i społecznych towarzyszy czytelnikowi w odkrywaniu prawdy o nim samym i za pomocą jego samego. Wyczuwa się pewną obecność autora podczas lektury pracy, przez co praca ma nie tylko charakter naukowy; można powiedzieć, że pełni swego rodzaju syntetyczny przewodnik w świecie antropologii, etyki, komunikacji i mass mediów. Autor wychodzi z pozycji, podobnie jak i cytowany wielokrotnie Karol Wojtyła, od tego, „co nieredukowalne w człowieku”, co pierwotne, co jest płaszczyzną spotkania się z każdym człowiekiem, bez względu na jego światopogląd, przekonania religijne czy polityczne. To wyjątkowy atut tej pracy w świecie dziś wyjątkowo zróżnicowanym, a jednocześnie żyjącym w „globalnej wiosce”. Tym, co nieredukowalne w człowieku jest jego doświadczenie, wgląd w siebie, we własne „ja”. U podstaw tego wglądu, a następnie poglądu na otaczającą rzeczywistość jest myśl, wyrażana następnie przez słowo, obraz i działanie. Myśl, słowo, obraz i działanie to fundamentalne słowa – klucze niniejszej monografii. Na bazie tych słów autor sformułował cztery rozdziały pracy. Są to: I: „Myślę, więc jestem; II: Widzę, więc jestem; III: Komunikuję się, więc jestem; IV: Uczestniczę, więc jestem. Nie da się ukryć, że inspiracją do takiego sformułowania poszczególnych części pracy był René Descartes.

Autor w swojej pracy odwołuje się do tych przedstawicieli filozofii, którzy wskazywali na człowieka jako podmiot wyjątkowy pośród świata, jako kogoś szczególnego, kto jest ukoronowaniem wszelkiego stworzenia. Obok Kartezjusza, w publikacji znajdziemy nazwiska Boecjusza, Sokratesa, Platona, św. Augustyna, św. Tomasza z Akwinu, George’a Hegla, Teilharda de Chardin, Karola Darwina i innych. Indeks nazwisk kończą dwie osoby, dla których fundamentalny jest fenomen osoby ludzkiej. Są to Karol Wojtyła i Czesław Stanisław Bartnik. Pierwszy z nich to tomista inspirowany przez Reginalda Garrigou-Lagrange, Étienne’a Gilsona, a w Polsce przez Stefana Świeżawskiego i Mieczysława Alberta Krapca; następnie fenomenolog analizujący myśl Maxa Schelera; w końcu duchowy spadkobierca św. Jana od Krzyża. Wojtyła to analityk wnętrza ludzkiego, twórca jednej z najciekawszych i najbardziej oryginalnych koncepcji człowieka, na bazie której autor, jak sam pisze, pragnie w przyszłości zbudować antropologię mass mediów [...].

Trzeba stwierdzić, że monografia jest oryginalną panoramą naukową, sięgającą początków *Homo sapiens* i kończącą się na współczesnym *Homo Internetus*. Jest propozycją nowego spojrzenia na komunikację interpersonalną i komunikację za pomocą nowych technologii – tzw. nowych mediów. Jej fundamentem jest osobowa struktura samostanowienia, której autor poświęca dość dużo miejsca w swojej pracy. To ona decyduje o tym, iż komunikacja to nie tylko przekaz informacji, komunikat, ale coś więcej. Jest to doświadczenie człowieka, które pozwala mu się realizować jako osoba w sensie ontologicznym i aksjologicznym jednocześnie jako jednostka, ale także we wspólnocie, w której uczestniczy. Jest to doświadczenie, które pozwala mu się realizować także względem personalnego Boga. Tej osobie przysługuje już nie tylko miano *Homo sapiens* czy *Homo videns*, ale *Homo communicans* czy *Persona communicans*. Samą zaś komunikację autor na zakończenie studium pozwala sobie nazwać *Poima Communication*».

Z recenzji J. Kurzępy: «Autor wykazuje się dużą erudycją, znajomością szerokiej literatury z różnych dziedzin, które sprzężone w tym temacie, pasują do siebie „jak klucz do zamka”, co znamionuje duży walor logiczności i spójności narracyjnej wywodu. [...] Autor analizuje poszczególne poziomy obecności człowieka i sposoby jego komunikowania się ze światem zarówno zewnętrznym, z samym sobą, jak i z transcendencją. Zaczyna od rudymentarnej Kartezjuszowskiej kwestii: Myślę, więc jestem (tytuł I rozdziału). Rozdział ten zawiera kolejne kroki analizy procesu kształtowania się myśli człowieka, a poprzez to jego stawania się. W kolejnym rozdziale: „Widzę, więc jestem”, w oparciu o koncepcje (trafnie dobrane, ożywcze, płodne intelektualnie i świeże) Marshalla McLuhana i Giovanniego Sartoriego, analizuje nasze ludzkie stawanie się w obliczu obrazu, którego jesteśmy nadawcą lub odbiorcą. Wpisując ten dylemat w kontekst post-postmodernistycznego społeczeństwa sieciowego i zmediatyzowanego Autor zaprasza do refleksji zarówno nad aksjologiczno-transcendentnymi aspektami impaktu obrazu na świadomość człowieka, jak i jego użytkowo-prakseologicznymi kontekstami. Autor stosuje bardzo świadomie zabieg wprowadzania nas, czytelników, na „poszczególne poziomy”, jakby grał z nami w intelektualną grę komputerową, czyni to z pewnością z rozmysłem, bawiąc się zarówno formą, jak i subtelnie, wskazując mechanizmy uwodzenia przez media współczesnego człowieka. Zresztą czyni to nie bez intelektualnego wdzięku i swobody. W kolejnym III rozdziale: „Komunikuje się, więc jestem” wsparty dziedzictwem intelektualnym Karola Wojtyły, wprowadza nas w *passage* refleksji nad fenomenem komunikacji masowej i konsekwencji tegoż. Wprowadza śmiało, z dużą precyzją myśli, pojęcia takie jak *Homo communicans* – *Persona communicans*,

wskazując między nimi różnice, czy też synergię i punkty dialogu. Z poziomu komunikacji, w dalszym ciągu wzmacniany tymi samymi źródłowymi inspiracjami, zachęca nas do zapoznania się z rozdziałem IV: „Uczestniczę, więc jestem”. Na zakończenie Autor pozostawił same „smaczki”, takie jak jego autorska próba zdefiniowania i skategoryzowania takich pojęć jak: *Mediapolis* i *Poiema Communications*. Obie próby wysokich lotów, udane i konceptualnie, merytorycznie zwarte, spójne logicznie i intelektualnie mocno inspirujące.

[...] Autor nie stroni od prowokacji intelektualnych, zachęca nas do stawiania na wysokim diapazone autorefleksyjności, ale także „czytania” współczesności medialnej oczami zanurzonymi w konteksty wiary i wartości. Mogą one bowiem wpływać sprzyjająco dla rozwoju zarówno w perspektywie indywidualnej, jak i wspólnotowej – społeczności i społeczeństwa. Pada tu wiele razy pytanie o „boską sprawczość” mediów. Zdaje się, że w pierwszym odruchu jesteśmy tym skonfundowani i porażeni śmiałością myśli Autora. Nie mniej w dalszej części wywodu precyzuje, co ma na myśli, głównie fakt omnipotencji technologicznej mediów, ale także uzurpowanie sobie przez te media owej „boskiej mocy” kreowania wszystkiego: czego nie ma w mediach, nie istnieje w świadomości, nie istnieje w ogóle!

[...] Rozprawa posiada wysokie walory samodzielności myśli, trafności sądów, posiada zalety związane z biegłością merytoryczną, ale i wielką erudycją Autora oraz jego sprawnością posługiwania się słowem».

4.3. Cel naukowy, wyniki i ich ewentualne wykorzystanie

Wykorzystanie, jak i weryfikacja naukowych założeń na temat *Poiema Communications* może dokonać się w obszarze badań empirycznych, w interdyscyplinarnym dialogu z przedstawicielami nauk zajmującymi się mass mediami, w pracy dziennikarzy i osób kreujących współczesną i przyszłą przestrzeń medialną. Wydaje się, że coraz bardziej rysuje się potrzeba nauki o człowieku w procesie komunikowania, a jeszcze bardziej o człowieku, który jest nadawcą i odbiorcą przekazów medialnych. Tradycyjne mass media, jak prasa, radio, telewizja, jak i nowe media są wehikułem transmitującym kulturę o wiele potężniejszym niż dotychczasowe sposoby, którymi zajmowała się antropologia klasyczna, jak chociażby język w komunikowaniu *face to face*, więzy rodzinne, rytuał religijny, sacrum, symbolika, mit, polityka w budowaniu struktur społecznych, narodowych czy religijnych. Wszystkie te elementy są częścią medialnego przekazu, a zarazem przedmiotem „nowego”

i „globalnego” zainteresowania antropologów. Pole ich działania bowiem nie ogranicza się tylko do poszczególnych grup czy wspólnot. Środki społecznego przekazu uczestniczą dziś w „transmisji” kultur lokalnych, narodowych, wywołując efekty międzykulturowe w globalnej wiosce, jaką jest dziś współczesny świat. Pojawiają się zatem liczne teorie, wymagające ze strony antropologów kultury konfrontacji poglądów i analizy przeprowadzanych badań, celem stworzenia usystematyzowanej dziedziny naukowej w spotkaniu z nowoczesnym światem. W roku 2008 Benedykt XVI w Orędziu na 42. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu pt. *Media na rozdrożu między gwiazdorstwem a służbą. Szukać prawdy, by się nią dzielić* zachęcał do tego rodzaju działań, pisząc, iż „kultura medialna stanowi integralną część kwestii antropologicznej i kluczowe wyzwanie trzeciego tysiąclecia” (n.4).

Dziennikarze i antropologowie zajmują się tym samym obszarem zainteresowań (człowiek, rodzina, społeczeństwo, kultura, religia), choć posługują się innymi narzędziami. Przyszłość winna więc krzyżować te narzędzia i kazać wyjść dziennikarzom poza obszar ich obecnego zainteresowania definiowanego tradycyjnie: „*who, what, when, where, why*” i „*how*”. Antropologia dostarcza także wielu odpowiedzi na te pytania. Dlatego dziennikarze nie powinni ignorować natury człowieka ani kulturowej struktury, w której ludzkie stosunki są osadzone bądź tworzone. Przedstawiciele nowego kierunku myślenia określanego w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej jako *Anthro-Journalism* przewidują, iż dziennikarze przyszłości będą odchodzić w swym myśleniu od fragmentarycznych do holistycznych sposobów prezentowania człowieka i rozwijać będą nową profesjonalną etykę. Zamiast koncentrować się na sensacyjnych reportażach, będą musieli analizować złożone społeczne i kulturowe relacje, w których uczestniczy i realizuje się człowiek jako osoba. Te cywilizacyjne zmiany spotykają się z moimi zainteresowaniami naukowo-badawczymi i mam nadzieję, że będą głosem w skali kraju i poza. To determinowało moją ideę napisania publikacji *I Communicate, Therefore I AM* w języku angielskim.

5. Pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze

5.1. Projekty badawcze, ekspertyzy i warsztaty

W ramach pracy naukowo-badawczej podejmowałem działania w celu realizacji konkretnych projektów ze środków zewnętrznych. Przygotowałem następujące projekty:

- ✓ Projekt „Rodzina i praca” – finansowany ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki Priorytet I Zatrudnienie i Integracja Społeczna Działanie 1.5 – Wspieranie rozwiązań na rzecz godzenia życia zawodowego i rodzinnego (DWF_1.5_2_2012). Kierownik merytoryczny projektu. Projekt przeszedł ocenę formalną.
- ✓ „Studia podyplomowe w zakresie badań klinicznych – nowa oferta edukacyjna KUL w ochronie zdrowia” nr projektu FSS/2013/HEI/W/0154” Fundusz Stypendialny i Szkoleniowy, działanie: Rozwój Polskich Uczelni, aplikacja 7 czerwca 2013 roku. Kierownik merytoryczny projektu. Projekt nie przeszedł oceny formalnej.
- ✓ „Przystanek „Wsparcie”. Kompleksowy model aktywnego doradztwa społecznego” – kierownik projektu w ramach II Konkursu Narodowego Centrum Badań i Rozwoju INNOWACJE SPOŁECZNE, projekt złożony 26 marca br. Kierownik projektu.

Ponadto dokonałem ekspertyz w ramach projektów realizowanych przez Instytut Psychologii KUL. Ekspertyzy i warsztaty są kompatybilne z moimi działaniami w ramach projektu „Homo homini”.

- ✓ Ekspertyza pt. „Rekomendacje do komponentu D Produktu Finalnego – Narzędzi diagnozujących potencjał psychospołeczny i zawodowy więźniów” na podstawie wyników ilościowych i jakościowych na potrzeby projektu „PI Model kompleksowego systemu współpracy z przedsiębiorcami dla wsparcia wchodzenia na rynek pracy młodych więźniów w województwie lubelskim” realizowanego w ramach umowy nr POKL.07.01.01-06-359/11-00 z póź. zm. zawartej dnia 30 marca 2012 pomiędzy Samorządem Województwa – Wojewódzkim Urzędem Pracy w Lublinie a Fundacją Rozwoju KUL.
- ✓ Ekspertyza pt. „Rekomendacje do komponentu B Produktu Finalnego – Narzędzi do diagnozy potrzeb i oczekiwań użytkowników” na podstawie wyników ilościowych i jakościowych na potrzeby projektu „PI Model kompleksowego systemu współpracy...” (j.w.).
- ✓ Ekspertyza pt.: „Założenia metodologiczne i operacyjne testowania i analizy produktu finalnego” na potrzeby projektu „PI kompleksowego systemu współpracy...” (j.w.).
- ✓ Warsztaty konstruowania autorskich programów szkoleniowych w oparciu o produkty finalne ZIP1-ZIP3 w ramach projektu „PI Zintegrowane Innowacyjne Programy przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu młodzieży szczególnego ryzyka w wieku 15-19 lat ukierunkowane na zwiększenie potencjału zawodowego – MODEL

MAZOWIECKI”, współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej w ramach EFS, w terminie 1 marca -22 marca 2013 roku.

- ✓ Ekspertyza dotycząca opracowania koncepcji uczestnictwa instytucjonalnego w pracach Komitetu Wspierającego Zatrudnialność” na potrzeby testowania komponentu G projektu „PI Model kompleksowego systemu współpracy...” (j.w.), realizowana w terminie do 14 lutego i do 31 maja 2014 roku.

5.2. Współpraca naukowo-badawcza w kraju i za granicą

W ramach współpracy międzynarodowej organizowałem i współorganizowałem projekty naukowe realizowane z Katholische Universitat Eichstätt-Ingolstadt. Projekty zakładały: wymianę studentów i pracowników naukowo-dydaktycznych, wizyty studyjne, podnoszenie kwalifikacji zawodowych pracowników naukowo-dydaktycznych, wspólne konferencje, seminaria naukowe, publikacje. We współpracy między uniwersytetami uczestniczył także przedstawiciel III sektora – Charytatywne Stowarzyszenie Niesienia Pomocy Chorym „Misericordia” w Lublinie. Zrealizowałem dwa projekty: jeden jako współorganizator, drugi jako organizator:

- ✓ *Wybrane aspekty pracy socjalnej w warsztacie pracownik socjalnego – doświadczenia polsko-niemieckie* (Ausgewählte Aspekte in der sozialen Arbeits des Sozialmitarbeiters – Deutsch-Polnische Erfahrungen). Był on realizowany w latach 2009-2010, a finansowany w ramach Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej.
- ✓ *Poznanie funkcjonowania systemu pomocy społecznej oraz instytucjonalnych form wsparcia na przykładzie wybranych instytucji pomocy społecznej w Niemczech. Kennenlernen des Systems der Sozialen Arbeit und der Wirkungsmechanismen der Sozialen Hilfe am Beispiel ausgewählter sozialpädagogischer Organisationen in Deutschland.* Projekt realizowany ze środków Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej we współpracy z Charytatywnym Stowarzyszeniem Niesienia Pomocy Chorym „Misericordia”, zrealizowany w okresie 5 listopada 13 roku – 31 maja 2014 roku.

Razem z Katholische Universitat Eichstätt-Ingolstadt, jako dyrektor Instytutu Nauk o Rodzinie i Pracy Socjalnej organizowałem sympozjum: *Janusz Korczak-Symposium. „Konstitutionelle Pädagogik als Grundlage pädagogischer Entwicklung”* (3-5 grudnia 2012 roku). Współpraca z Katholische Universitat Eichstätt-Ingolstadt dotyczy także projektu

„Homo homini“ poświęconego streetworkingowi. Ten projekt angażuje także krajowe środowiska uniwersyteckie, Instytut Psychologii KUL oraz katedry Instytutu Nauk o Rodzinie i Pracy Socjalnej.

Ponadto w ramach współpracy naukowo-badawczej uczestniczyłem w konferencjach we Włoszech i na Ukrainie oraz w licznych konferencjach krajowych organizowanych w ramach Stowarzyszenia Familiologicznego i z zaprzyjaźnionymi jednostkami naukowymi. Wykaz konferencji w załączniku nr 7.

5.3. Członkostwo w organizacjach i towarzystwach naukowych

- ✓ Polskie Stowarzyszenie Familiologiczne (od 2009)
- ✓ Polskiego Stowarzyszenia Komunikacji Społecznej (od 2009)

5.4. Indeks Hirscha

Rezultat z Harzing's Publish or Perish:

Papers:8,Citations:2,Years:7,Cites/year:0.29,Cites/paper:0.25/0.0/0,Cites/author:2.00,Cites/author/year:0.28,Papers/author:7.50,Authors/paper:1.13/1.0/1,h-index:1,g-index:1,hc-index:1,hI-index:1.00,hI-norm:1,hI,annual:0.14,AWCR:0.29,AW-index:0.53,AWCRpA:0.29,e-index:1.00,hm-index:1.00,"2014-03-15"

5.5. Działalność popularyzująca naukę

- ✓ Prelekcje, referaty wygłoszone w USA i Kandydzie podczas wizyt w charakterze delegata Rektora KUL ds. Polonii (2004-2008). Wykaz w załączniku nr 7.
- ✓ Analizy i komentarze w mass mediach na tematy związane z prowadzoną działalnością naukowo-badawczą
- ✓ Promocja kierunku *nauki o rodzinie* w środowiskach młodzieży szkół średnich podczas tzw. Drzwi Otwartych Uniwersytetu (w ramach pracy w Kole Naukowym Studentów INoR) w latach 2006-2011
- ✓ Organizacja i prowadzenie spotkań naukowych: „Rozmowy na czasie” przy Kościele pw. Wniebowzięcia NMP Zwycięskiej w Lublinie (2011)

- ✓ Współorganizator Duszpasterskich Wykładów Akademickich w roku 2011 pod hasłem: „Czas rodziny – czas nadziei”, KUL, 29-30 sierpnia 2011 roku.
- ✓ Uczestnictwo w XVI Lubelskich Spotkaniach Naukowych. Wykład na zaproszenie pt. „Aktywność w sieci – ryzyko przemocy i uzależnienia, 1-12 maja 2012 roku.

5.6. Współpraca z interesariuszami zewnętrznymi

W pracy naukowo-badawczej, prowadzeniu zajęć dydaktycznych i przedsięwzięć popularyzujących naukę współpracowałem z interesariuszami zewnętrznymi. Opinie interesariuszy, wspólna analiza rynku pracy, warunków życia małżeństwa i rodziny, sytuacji osób chorych, niepełnosprawnych, wykluczonych społecznie, uzależnionych, przykłady dobrych praktyk pozwalały na podejmowanie określonych zadań badawczych, praktyk dla studentów, podnoszenie jakości kształcenia, monitorowanie karier absolwentów, popularyzowanie nauki czy promocję Instytutu Nauk o Rodzinie i Pracy Socjalnej KUL. Interesariusze zewnętrzni, z którymi nawiązałem współpracę w latach 2004-2013:

- ✓ Mass media (TVP Lublin, Radio Lublin, Radio PLUS Lublin)
- ✓ Metropolitalne Seminarium Duchowne
- ✓ Lubelskie Forum Pracodawców
- ✓ Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Lublinie
- ✓ Firma Cukiernicza Solidarność Sp. z o.o. Rok założenia 1952 w Lublinie
- ✓ Centrum Wspierania Przedsiębiorczości „KONEKT” Sp. Z o.o. w Puławach
- ✓ Event Studio. Agencja Reklamowa w Lublinie
- ✓ Katolickie Stowarzyszenie Pomocy Osobom Uzależnionym „Agape” w Lublinie
- ✓ Charytatywne Stowarzyszenie Niesienia Pomocy Chorym „Misericordia” w Lublinie
- ✓ Stowarzyszenie „Rodzina” w Puławach
- ✓ Areszt Śledczy w Lublinie.

6. Praca zawodowa w środkach społecznego przekazu

Wyróżnienie tego elementu w autoreferacie jest istotne ze względu na kierunek badań naukowych i pracę dydaktyczną, jaką podjąłem na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Osiągnięcia naukowo-dydaktyczne zaprezentowane w niniejszym wniosku łączą w sobie

moje zainteresowania naukowe oryginalną, tomistyczno-fenomenologiczną myślą filozoficzną Karola Wojtyły i moje doświadczenia medialne, które pokazują poniższe fakty:

- ✓ Założyciel i redaktor pisma parafialnego „Przyjaciel” w Puławach w latach 1992-94
- ✓ Dziennikarz i wice-dyrektor Katolickiego Radia Lublin w latach 1994-1996
- ✓ Współpracownik TVP Lublin w latach 1995-1996
- ✓ Udział i współpraca przy produkcji filmowej: „Przez ukrzyżowanie”, autor Anna Ginszt, zdjęcia Szczepan Adamiuk, TVP Lublin 1995, czas trwania 30 min.
- ✓ Dyrektor Radia PLUS w Lublinie w latach 2000-2005
- ✓ Członek Rady Programowej Radia PLUS Lublin w latach 2001-2005
- ✓ Założyciel i dyrektor Centrum Promocji i Reklamy „Plus Media” w Lublinie w latach 2002-2005
- ✓ Członek zespołu informacyjno-wydawniczego i ewangelizacyjnego d/s nawiedzenia kopii obrazu Matki Bożej Częstochowskiej w Archidiecezji Lubelskiej w roku 2003
- ✓ Współwydawca *KUL Płyty [cool CD]* razem z Radiem Gamma w Vancouver, Kanada 2005
- ✓ Członek Rady Wykonawczej Archidiecezjalnego Radia "eR" w Lublinie w roku 2007
- ✓ Współpracownik Polskiego Radia Lublin (autor 108 codziennych audycji w roku 2011)
- ✓ Redaktor cotygodniowego pisma Kościoła p.w. Wniebowzięcia NMP Zwycięskiej w Lublinie „Biuletyn Rektorálny” od roku 2011 (redakcja 140 numerów)
- ✓ Koordynator współpracy Wydziału Teologii KUL ze środkami społecznego przekazu (2014-)

7. Otrzymane nagrody i wyróżnienia

7.1. Nagrody

- ✓ Wyróżnienie Dziekana Wydziału Teologii za pełne zaangażowania pełnienie funkcji kuratora Koła Naukowego Studentów Instytutu Nauk o Rodzinie w roku akademickim 2006/2007
- ✓ Laureat VI finału konkursu „Pedagog Roku 2006/2007”
- ✓ Nagroda indywidualna IV stopnia Rektora KUL za przedsięwzięcia, które spowodowały istotną poprawę warunków pracy dydaktycznej i wyników kształcenia, 18 grudnia 2009 roku

- ✓ Medal Komisji Edukacji Narodowej, 16 października 2011 roku
- ✓ Nagroda zespołowa III stopnia Rektora KUL za wybitną działalność organizacyjną, 20 grudnia 2011 roku
- ✓ Nagroda rektora KUL, grudzień 2013 roku

7.2. Ocena jednostki

W okresie swej pracy w KUL otrzymałem następujące noty w ramach oceny jednostki:

- ✓ za okres 2006-2008: kategoria „B”
- ✓ za okres 2009-2012: kategoria „A”
- ✓ za okres 2010-2012: kategoria „A” z wyróżnieniem

